

עפ"ת 16131/04/23 - משה גבריאלי - ע"י נגד מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז דרום

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 16131-04-23 גבריאלי נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המבקש	משה גבריאלי - ע"י ב"כ עו"ד אלכסנדר מוסקלנקו
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז דרום (פלילי)

החלטה

לפניי בקשה להארכת המועד לערער על החלטת בית המשפט לתעבורה באשדוד (כב' השופטת, סגנית הנשיא, נועה חקלאי) בתת"ע 4206-11-20, מיום 17.12.22, במסגרתה נדחתה בקשת המבקש לביטול פסק דין שניתן בהעדרו.

ביום 6.10.20 קיבל המבקש לידי הזמנה לדין וכתב אישום בגין עבירה של אי ציות לשוטר, עבירה לפי תקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, במסגרתה זומן לדין בבית המשפט לתעבורה באשדוד ביום 28.12.20. מאחר שלא התייצב לדין זה, נדון המבקש בהעדרו והוטלו עליו קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו ו-3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 חודשים.

ביום 9.11.22 הגיש המבקש לבית המשפט קמא בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו, בטענה כי בעת ביצוע העבירה היה המבקש לא אחראי למעשיו, זאת בהסתמך על חוות דעת פסיכיאטריות שניתנו בעניינו בתיקים אחרים. בהחלטה מיום 17.12.22, דחה כאמור בית המשפט קמא את הבקשה, תוך שציין, כי מדובר בפסק דין חלוט שניתן לפני כשנתיים; כי יפוי הכח של הסנגור הוגש לתיק ביום 4.9.22, כך שהבקשה הוגשה לאחר חלוף 30 הימים מיום שנודע לו על פסק הדין; כך שללא הסכמת המשיבה, בית המשפט נעדר סמכות לבטל את פסק הדין, גם אם יש בידי המבקש "ראיה מזכה".

ביום 13.4.23 הגיש המבקש בקשה זו להארכת המועד לערער ובצדה נימוקי הערעור. בבקשה נטען כי סיכויי הערעור להתקבל גבוהים, מאחר שהמבקש לא היה כשיר לעמוד לדין במועד ביצוע העבירה, כעולה מחוות דעת שהוגשו בעניינו בתיקים אחרים, שעל בסיסן הוא זוכה מעבירות תעבורה רבות, חלקן בוצעו בסמוך למועד העבירה בתיק זה; כך שאם לא תענה בקשתו, ייגרם לו עיוות דין. עוד נטען, כי המבקש לא התייצב לדין שהתקיים בעניינו בבית המשפט קמא בשל מצבו הנפשי ולא בשל זלזול בזמנו של בית המשפט.

בהחלטתי מיום 24.4.23 הוריתי למבקש להסביר מדוע לא הוגש הערעור במועד, דהיינו תוך 45 יום מיום מתן החלטת בית המשפט ב-17.12.22.

בתגובה שהגיש ב"כ המבקש נכתב בין היתר, כי מיום מתן ההחלטה ועד להגשת הבקשה להארכת מועד לערער, "היה נתון המבקש בשיח ושיג עם באי כוחו בכל הקשור לפרוצדורה הנדרשת להגשת הערעור. בכלל זה, הובהר למבקש כי הגשת הערעור כרוכה בעלויות כספיות אשר באותה העת לא היו ברשותו... עת צלחה ביד המבקש האפשרות לגיוס הכספים הנדרשים פעל במהרה מול באי כוחו להגשת הערעור. אכן, המבקש היה מודע לעובדה כי המועד להגשת הערעור חלף, והמכשול העיקרי אשר מנע את הגשת הערעור במועד היה הקושי הכספי בו היה נתון ולא חלילה בשל זלזול בהחלטות בית המשפט הנכבד".

המשיבה התנגדה להארכת המועד לערער וטענה, כי מדובר בתיק ישן אשר פסק הדין בו הפך חלוט, וכי אין מקום לקבל את הבקשה לאור נימוקי בית המשפט קמא.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" לשיהוי. במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השיהוי, וככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לשיהוי והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערער; וכן את עקרון סופיות הדין ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06) ובש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09)). מהפסיקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.13)); או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשדובר בשיהוי של כחמישה שבועות (בש"פ 6125/09 רבין הנ"ל).

בענייננו, מדובר בערעור שהוגש בשיהוי רב, כחודשיים וחצי לאחר תום המועד לערער (המבקש רשאי היה להגיש ערעור על החלטת בית המשפט קמא עד ליום 31.1.23), מבלי שניתן נימוק מניח את הדעת לשיהוי; וכאמור, קשיים בהסדרת הייצוג אינם מהווים טעם ממשי להצדקת השיהוי. יתרה מכך, ניכר כי גם בפני בית המשפט קמא התנהלותו של המבקש היתה דומה, כאשר הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה כ-60 יום לאחר שנסרק יפוי הכח לתיק (ואף בשיהוי רב יותר מאז נחתם יפוי הכח), תחת המועד הקבוע בחוק, וגם אז לא ניתן כל הסבר לשיהוי זה.

לא ניתן להשלים עם התעלמות (המבטאת למעשה זלזול) של צד מהפרוצדורה הפלילית וממועדים שנקבעו בחוק, שנועדו בין היתר לסייע בהשלטת סדר וודאות בהליך הפלילי ולהבטיח את עקרון סופיות הדין.

מנגד, לאור המסמכים שצורפו לבקשה, לא ניתן לומר כי סיכויי הלכאוריים של הערעור קלושים, ואף ניתן לומר כי אם תחסם אפשרותו של המבקש לערער, עלול להגרם לו עיוות דין.

מחוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 27.1.22 שצורפה לבקשה, ניתן ללמוד כי לגבי עבירות (הגם שמסוג אחר) שבוצעו

במועדים סמוכים לעבירה בגינה נדון המבקש בתיק זה, נמצא המבקש לא אחראי למעשיו, ובסמוך לאחר ביצוע העבירה כאן, הוא אושפז במרכז לבריאות הנפש ונמצא כי הוא במצב פסיכוטי. אמנם, מדובר בחוות דעת שניתנה בתיק אחר, ואף לא נבדק הקשר הסיבתי בין המצב הפסיכוטי לבין עבירות התעבורה שביצע המבקש; ואולם, מדובר בראיה שיש בה כדי להקים חשש לעיוות דין באם תחסם אפשרותו של המבקש לערער.

בשקלול כל האמור, מצאתי כי יש מקום לאפשר הגשת הערעור באיחור, אך זאת בכפוף לתשלום הוצאות נוכח ההתנהלות שתוארה לעיל.

על כן, ובכפוף לתשלום הוצאות בסך ₪ 750 לטובת אוצר המדינה, בתוך 30 יום, יוארך המועד להגשת ערעור.

התיק יובא בפניי ביום 12.6.23 לבדיקת התשלום ומתן החלטה משלימה.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אייר תשפ"ג, 08 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת